

Tentative de imixțiune - Scrisoarea 2

M.L. Andresen

La începutul verii anului 1957 am avut în mâinile mele, în mod providențial, cred, un exemplar al proceselor verbale ale Consiliului Administratorilor Fondului White, din luna mai a aceluiași an. Pentru cei care nu sunt familiarizați cu acest consiliu, pot spune că este un mic comitet cărui i s-a încredințat custodia tuturor scrisorilor, manuscriselor și cărților rămase de pe urma soarelui White. În colaborare cu oficialii bisericii, consiliul stabilește cine trebuie să aibă acces la materiale, în ce măsură și cu ce scop; ce va fi publicat și ce nu; și ce materiale nu vor fi puse la dispoziția oricui.

Cea mai mare parte din munca acestui consiliu consta în examinarea și publicarea acestor scrieri, cât și recomandarea pentru publicare a unor materiale considerate ca având valoare permanentă. Această muncă are o mare importanță pentru biserică, întrucât numai ceea ce este aprobat de către consiliu va vedea lumina zilei. În timpul vieții sale, sora White însuși a făcut o mare parte din munca de selectare și editare, și în toate cazurile ea supraveghea ceea ce se făcea. Știm că orice se publica era supravegheat de dânsa și avea aprobarea ei. Consiliul a preluat munca aceasta.

Conform proceselor verbale ale Fondului White, în prima zi a lunii mai 1957, doi oameni, membrii ai comitetului desemnat pentru a scrie cartea care avea să apară sub numele de "Întrebări asupra Doctrinei" au fost invitați de consiliu să se întâlnească cu ei pentru a discuta o problemă asupra căreia se făcuseră unele considerații la o întâlnire din ianuarie a aceluiași an. Această problemă avea în vedere afirmațiile soarelui White cu privire la lucrarea de ispășire care se desfășoară acum în Sanctuarul din cer. Această concepție nu se armoniza cu concluziile la care ajunseseră conducătorii noștri în discuțiile cu evanghelicii. Pentru a înțelege pe deplin importanța celor întâmplate, este necesar să amintim câteva lucruri din istorie.

Conducătorii adventiști au fost pentru câțiva timp în legătura cu doi slujitori ai unei biserici evanghelice, Dr. Barnhouse și Mr. Martin respectiv redactorul șef al publicației religioase Eternity, care apare la Philadelphia, și adjunctul său, și au discutat cu ei diverse lucruri din doctrinele noastre. În aceste conversații, ca și în numeroase scrisori care au circulat între ei, evanghelicii au ridicat obiecții serioase asupra unor aspecte ale credinței noastre. Cea mai importantă problemă a fost dacă adventiștii pot fi considerați creștini câtă vreme susțin puncte de vedere cum sunt: doctrina sanctuarului, cele 2300 de zile, anul 1844, judecata de cercetare și lucrarea de ispășire a lui Hristos în Sanctuarul ceresc după 1844. Oamenii noștri și-au exprimat dorința ca Biserica Adventistă să fie recunoscută drept una dintre bisericile protestante, o biserică creștină, și nu drept o sectă.

Cele două grupuri au petrecut "sute de ore" studiind și s-au scris multe sute de pagini. Evanghelicii au vizitat cartierul nostru general din Takoma Park, iar oamenii noștri au vizitat Philadelphia și au fost oaspeții Dr. Barnhouse acasă la el. Periodic, alți oameni erau chemați la consultări asupra unor probleme cum ar fi Vocea Profeției și periodicele noastre, toate acestea cu scopul de a descoperi ce obstacole stau în calea recunoașterii bisericii noastre ca denotațiune creștină.

După discuții lungi și tergiversate, cele două părți au ajuns în cele din urmă la un acord lucrativ, și deși evanghelicii au încă obiecții asupra unora din doctrinele noastre, sunt dispuși să ne recunoască drept creștini. Noi trebuie să facem câteva schimbări în unele din cărțile noastre privind "semnul fiarei" și, de asemenea, "privind natura lui Hristos pe când era în trup". Eternity, septembrie 1956. A fost adus "în atenția funcționarilor Conferinței Generale, ca situația să poată fi remediată și astfel de publicații să poată fi corectate". Corecturile au fost făcute și "această acțiune a Adventiștilor de Ziua a Șaptea este sugestivă pentru alți pași similari care urmează să fie făcuți ulterior". Ibid. Nu suntem informați care alte cărți au fost "remediate și corectate". Evanghelicii au publicat un raport al discuțiilor lor cu adventiștii în revista Eternity, de unde au fost luate citatele de mai sus. Dr. Barnhouse afirmă că ei și-au luat precauția de a prezenta manuscrisul adventiștilor, pentru a nu se strecura vreo eroare sau neînțelegere.

Adventiștii nu au publicat raportul. Până la Sesiunea Conferinței Generale de anul trecut (1958), problema nu a fost discutată. Doar câțiva știu că au avut loc consultări cu evanghelicii. Se șoptește că liderii noștri au avut convorbiri cu evanghelicii, dar unii considera că acestea sunt doar zvonuri. Cei câțiva care știu se abțin să-și spună părerea. Pare să existe o conspirație pentru păstrarea secretului.

Pâna acum nu știm, și nici nu bănuim cine a purtat convorbirile cu evanghelicii. Nu știm, și nici nu bănuim cine a scris "Întrebări asupra doctrinei". Cercetări serioase n-au dus la niciun rezultat. Nu știm, și nici nu bănuim ce schimbări s-au făcut, și în ce cărți, cu privire la semnul fiarei și la natura lui Hristos pe când era în trup. Nu știm cine a autorizat scoaterea din Lecțiunile Școlii de Sabat pentru trimestrul II din 1958, a capitolului 13 din Apocalipsa, care se referea la semnul fiarei. Dr. Barnhouse raportează că "pentru a evita acuzațiile evanghelicilor" adventiștii "au elaborat aranjamente" care privesc Vocea Profeției și Semnele Timpului.

Ce s-a pus la cale nu știm și nu ni se spune. Nu putem avea un raport detaliat? Ne miră, de asemenea, cum se poate întâmpla ca slujitori ai unei alte denominațiuni să aibă un cuvânt de spus în ceea ce privește modul cum ne conducem noi treburile. Au abdicat conducătorii noștri? Cum se face ca ei se consulta cu evanghelicii și își țin propriul popor în întuneric?

Pentru a raporta despre aceasta ne limităm aproape în întregime la cele publicate în Eternity. Subiectul cel mai discutat la aceste conferințe a fost cel al Sanctuarului. Dr. Barnhouse a fost sincer în aprecierea sa asupra acestei doctrine. El a avut obiecții mai ales asupra judecății de cercetare, pe care o caracteriza ca fiind "cel mai colosal fenomen psihologic de salvare a aparențelor din istoria religioasă". Mai târziu, el a numit-o "neînsemnată și aproape naiva doctrină a judecății de cercetare" și spunea că "orice efort de a o susține este perimat și inutil". Eternity, septembrie 1956.

Discutând despre explicația lui Hiram Edson asupra dezamăgirii de la 1844, Dr. Barnhouse spunea că presupunerea că Hristos "are de făcut o lucrare în Sfânta Sfintelor înainte de a veni pe pământ... este o idee omenească, pentru salvarea aparențelor (pe care) unii adventiști neinformați...au dus-o la extreme fantastice. Domnul Martin și cu mine i-am auzit pe conducătorii adventiști spunând, hotărât, că ei resping toate aceste idei extremiste. Au spus-o în termeni foarte clari. În plus, ei nu cred, așa cum gândeau unii dintre înaintașii lor, că lucrarea de ispășire a lui Isus

nu s-a încheiat la Calvar, și că El ar oficia o slujbă preotească începând din 1844. Aceasta idee este de asemenea categoric respinsă". Ibid.

Rețineți aceste afirmații: Ideea că Hristos "are o lucrare de făcut în Sfânta Sfințelor înainte de a veni pe acest pământ... este o idee omenească pentru salvarea aparențelor" și "Domnul Martin și cu mine i-am auzit pe conducătorii adventiști spunând hotărât ca ei resping toate aceste idei extremiste. Și nu au spus-o în termeni neclari".

Cred că s-ar cuveni ca biserica noastră să aibă o declarație clară din partea liderilor noștri, care să confirme dacă Dr. Barnhouse și domnul Martin spun adevărul când susțin că i-au auzit pe conducătorii noștri spunând că ei resping ideea că Hristos are de făcut o lucrare în Sfânta Sfințelor înainte de a veni pe pământ. Această problemă necesită un răspuns foarte clar.

Înainte de a continua relatarea celor petrecute la conferințe, haideți să ne întoarcem la cei doi oameni care, în prima zi a lunii mai 1957 s-au întâlnit cu Consiliul de Administrație al Fondului White pentru a le cere sfatul și, de asemenea, pentru a le face o sugestie. Acești oameni cunoșteau bine declarațiile făcute de Dr. Barnhouse și domnul Martin despre faptul că ideea slujirii lui Hristos în Sfânta Sfințelor fusese total renegată. Aceste declarații fuseseră publicate de câteva luni, la acea vreme, și nimeni nu protestase. Oricum, cei doi oameni nu aveau nevoie de declarația publicată, deoarece amândoi luaseră parte la discuțiile cu evanghelicii. Mai ales unul dintre ei avusese o contribuție remarcabilă la aceste conferințe, îl vizitase pe Dr. Barnhouse la locuința sa și vorbise în bisericile păstorite de Dr. Barnhouse, la invitația acestuia. El era unul dintre cei patru oameni care duseseră greu discuțiilor, și a fost cel ales pentru a-l însoți pe domnul Martin în turul său pe coasta de vest pentru a vorbi în bisericile noastre. Era foarte apreciat de către Dr. Barnhouse. De altfel, sentimentul era reciproc.

În perioada în care cei doi oameni au vizitat pentru prima oară arhivele, în Ministry au apărut o serie de articole despre care se pretindea că ar prezenta "punctul de vedere adventist asupra ispășirii, confirmat, iluminat și clarificat de Spiritul Profetic". În ediția din februarie 1957 apare afirmația că "sacrificiul de pe cruce constituie ispășirea completă, desăvârșită și finală pentru păcatele omenirii. Această declarație este în armonie cu credința conducătorilor noștri, așa cum îi citează Dr. Barnhouse. Este de asemenea în armonie cu o declarație semnată de un înalt slujitor al bisericii într-o scrisoare personală: "Nu puteți, frate Andreassen, să negați prețioasa învățătură că Isus a făcut la cruce o ispășire completă și arhisuficientă... Noi o vom susține mereu, și vom continua să o proclamăm, întocmai ca și scumpii noștri înaintași în credință".

Ar fi interesant de văzut cum și-ar putea proba scriitorul această afirmație. Cert este că înaintașii noștri n-au crezut și n-au proclamat niciodată acest lucru. Ei nu credeau că lucrarea de la cruce a fost completă și suficientă. Ei credeau că prețul de răscumpărare a fost plătit și aceasta este mai mult decât suficient; dar ispășirea finală necesită intrarea lui Hristos în Sfânta Sfințelor în 1844. Astfel au predicat și au crezut întotdeauna adventiștii și aceasta este cea mai veche și mai solidă doctrină pe care înaintașii noștri au crezut-o și au proclamat-o. Ei nu puteau să predice că ispășirea de la cruce a fost completă, desăvârșită și finală, și totuși să creadă că o altă ispășire, tot finală, va avea loc în 1844. Ar fi fost absurd și de neînțeles. Plătirea pedepsei pentru păcatele noastre a fost, desigur, o parte vitală a planului de

mântuire, dar nu a fost totul. O putem compara cu plasarea în Banca Cerului a unei sume suficiente pentru orice situație și care poate fi retrasă de către și pentru orice individ care are nevoie de ea. Acest preț este "sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană" (1 Petru 1:19). Prin moartea Sa pe cruce, Isus "a plătit totul"; dar această prețioasă comoară devine eficientă pentru noi doar în măsura în care Hristos ne-o atribuie, și aceasta presupune venirea pe lume a fiecăruia din noi; deci ispășirea trebuie să continue câtă vreme se vor naște oameni. Ascultați cele ce urmează:

"Prin ascultarea Sa au fost acumulate resurse inepuizabile de ascultare desăvârșită. Cum se face ca un așa imens tezaur nu este însușit? În ceruri, meritele lui Hristos, renunțarea la Sine și sacrificiul Său sunt depozitate ca și tămâia, pentru a fi jertfite împreună cu rugăciunile poporului Său"- Buletinul Conferinței Generale, vol. 3, pag. 101, 102, trimestrul IV 1899.

Rețineți expresiile: "resurse inepuizabile", "tezaur imens ... meritele lui Hristos". Aceste resurse au fost depozitate la cruce, dar nu și folosite acolo. Ele sunt depozitate și jertfite împreună cu rugăciunile poporului lui Dumnezeu. Și în mod special după 1844 acest fond este utilizat din belșug, pe măsură ce poporul lui Dumnezeu crește în sfințenie; dar nu poate fi epuizat; este suficient și disponibil. Ascultați din nou:

"El, care prin ispășirea Sa a pregătit pentru ei un nesfârșit tezaur de putere morală, nu va ezita să folosească această putere în folosul lor. El le va atribui propria Sa îndreptățire... Prin ascultarea Sa au fost acumulate resurse inepuizabile de ascultare desăvârșită... când rugătorii sinceri și umili înaintează la tronul lui Dumnezeu, Hristos împarte cu ei meritele propriei Sale vieți de ascultare desăvârșită. Rugăciunile noastre sunt parfumate cu această tămâie. Hristos S-a pus garant pentru a mijloci în numele nostru, și Tatăl L-a ascultat întotdeauna" - Ibid.

În timp ce ne rugăm, acum în 1959, Hristos mijlocește pentru noi și "amestecă" cu rugăciunile noastre "meritele propriei Sale vieți de ascultare desăvârșită. Această tămâie parfumează rugăciunile noastre... Și Tatăl îl ascultă întotdeauna pe Fiul Său".

Comparați aceasta cu declarația din Questions on Doctrine, pagina 381: "(Isus) se înfățișează înaintea lui Dumnezeu pentru noi... Dar aceasta nu în speranța de a obține ceva pentru noi acum sau în viitor. Nu! El a obținut-o deja pentru noi la cruce".

Rețineți imaginea: Hristos se înfățișează înaintea Lui Dumnezeu pentru noi. El mijlocește, dar nu obține nimic. Oare nu cunoaște El ceea ce are deja? Nu L-a informat nimeni că nu mai are rost să mijlocească? El însuși "nu speră" să obțină ceva acum sau în viitor. Și totuși El mijlocește, și continua să pledeze. Ce privilegiate pentru îngeri! Și se pretinde că aceasta ar fi o învățătură adventistă! Aceasta este cartea aprobată de conducătorii adventiști și răspândită în toată lumea pentru a

arăta ce credem noi. Dumnezeu să ne ierte! Cum putem noi să stăm înaintea lumii și să convingem pe cineva că noi credem într-un Salvator în stare să mântuiască, dacă îl prezentăm ca mijlocind fără rost înaintea Tatalui?

Dar, slava Domnului, aceasta nu este o doctrina adventistă. Ascultați ce spune sora White, citată mai sus: " Hristos S-a pus garant pentru a mijloci în numele nostru, și Tatal îl ascultă întotdeauna pe Fiul Sau". Aceasta înseamna creștinism, și nu altceva. În aceste condiții, putem noi să tăcem? Sora White spune: "În ultimii patruzeci de ani fiecare fază a ereziei s-a năpustit asupra noastră... în special în ce privește slujirea lui Hristos în Sanctuarul ceresc... Vă mirați că, atunci când văd începuturile unei lucrări care amenință să schimbe unii dintre stâlpii credinței noastre, am ceva de spus? Trebuie să ascult ordinul: "Înfruntă-I!" - Seria B, nr. 2, pagina 58.

Și din nou: "Vrajmașul sufletelor a căutat să insufle presupunerea că o mare reformă urmează să aibă loc printre Adventiștii de Ziua a Șaptea și că această reformă constă în renunțarea la unele doctrine care constituie stâlpii credinței noastre, și angajarea într-un proces de reorganizare. Dacă această așa-zisă reformă ar avea loc, ce s-ar întâmpla? Principiile adevărului pe care Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, le-a dat bisericii rămășiței, ar fi distruse. Adevăruri fundamentale, care au susținut lucrarea în ultimii patruzeci de ani, ar fi considerate erori. Ar fi instituită o nouă organizație. Cărțile unei noi ordini ar fi scrise. Un sistem de filozofie intelectuală ar fi introdus... Nimic nu ar putea sta în calea noii mișcări" - Ibid, paginile 54 și 55.

"Vom tăcea de frică să nu le rănim sentimentele? Vom păstra tăcerea de frică să nu le stricăm influența, în timp ce suflete sunt înșelate?...Mesajul meu este: Nu voi mai consimți să asist fără a protesta la pervertirea adevărului" - Ibid, paginile 9, 15.

Mă îndoiesc de faptul că liderii adventiști erau pe deplin conștienți de multiplele referințe din lucrările soriei White cu privire la lucrarea de ispășire care se desfășoară în Sanctuarul ceresc, de la 1844 încoace. Dacă ar fi fost așa, cum ar fi putut îndrăzni să adopte poziția pe care au luat-o în ce privește problema Sanctuarului? Această idee își are suportul în aparenta surpriză a celor doi oameni care au vizitat arhivele și au afirmat că, în cercetările lor, au "devenit brusc conștienți de declarațiile soriei White care sugerau că lucrarea de ispășire a lui Hristos se desfășoară acum în Sanctuarul ceresc" - Procesul verbal, 1 mai 1957, pagina 1483. De ce au devenit ei brusc conștienți? Descoperirea pare să-i fi surprins. Folosind pluralul - declarații - ei se referă la mai mult de o singură referință. Nu știu cât de multe au găsit ei. Eu am găsit șaptesprezece, și mai sunt, cu siguranță, și altele. Și de ce folosesc ei cuvântul "sugerează"? Sora White face mai mult decât să sugereze. Ea face afirmații hotărâte. Iată câteva dintre acestea:

"La sfârșitul celor 2300 de zile, în 1844, Hristos a intrat în locul prea sfânt din sanctuarul ceresc, pentru a încheia lucrarea de ispășire, în pregătirea revenirii Sale" - Tragedia Veacurilor, pagina 422.

"Hristos a sfârșit doar o parte a lucrării Sale ca Mijlocitor pentru a începe o altă parte a acestei lucrări, și încă mijlocește cu sângele Său înaintea Tatălui, în favoarea păcătoșilor"- Ibid, pagina 429.

La "deschiderea locului prea sfânt din sanctuarul ceresc, în 1844, Hristos a intrat acolo pentru a încheia lucrarea de ispășire. Ei vedeau ca Isus slujea acum înaintea chivotului lui Dumnezeu, mijlocind cu sângele Său în favoarea păcătoșilor". Ibid, pagina 433. "Hristos este reprezentat ca stând continuu la altar, oferind neîncetat sacrificiul Său pentru păcatele lumii... Din cauza păcătuirii neîncetate, este nevoie de Mijlocitor... Isus prezintă meritele jertfei Sale pentru fiecare ofensă și orice greșeală a păcătosului" - Ms. 50, 1900.

Aceste afirmații sunt clare. La sfârșitul celor 2300 de zile, în 1844, Hristos intra în Sfânta Sfintelor "pentru a încheia lucrarea de ispășire. "EI TERMINASE DOAR O PARTE A LUCRĂRII SALE ca Mijlocitor al nostru" în prima despărțitură. Acum El "începe o altă parte a lucrării Sale". El mijlocește "cu sângele Său înaintea Tatălui". El "slujește continuu la altar". Acest lucru este necesar "din cauza neconținței păcătuirii". "Isus prezintă meritele jertfei Sale pentru orice ofensă sau greșeală a păcătosului". Aceasta argumentează faptul că ispășirea este continuă, actuală. El slujește "neîncetat...Isus prezintă meritele jertfei Sale pentru orice ofensă". "El trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei" - Evrei 7:25.

Putem presupune că, atunci când cei doi oameni afirmă că au "devenit brusc conștienți de declarațiile lui Ellen White, care sugerau că lucrarea de ispășire a lui Hristos se desfășoară acum în sanctuarul ceresc", ei citiseră fragmentele de mai sus și poate și altele. În lumina acestei cunoștințe, ce au sugerat ei să se facă? Au dorit ei să-și schimbe vechile opinii eronate și să le armonizeze cu afirmațiile limpezi ale Spiritului Profetic? Nu, din contra, ei "au sugerat membrilor consiliului să introducă în anumite cărți ale lui Ellen White unele note de subsol sau anexe care să explice pe larg înțelegerea noastră privind diferitele faze ale lucrării de ispășire a lui Hristos" - Proces verbal, pagina 1483.

Cântăriți această uluitoare afirmație. Ei admit că sora White afirma că "lucrarea de ispășire a lui Hristos se desfășoară acum în sanctuarul din ceruri" și apoi propun să se insereze, în unele din cărțile dânzei, note care să prezinte înțelegerea noastră cu privire la ispășire! Ei erau, în orice caz, de acord cu declarația oficială din "Întrebari despre doctrină" că atunci când citim "în scrierile lui Ellen White că Hristos face acum ispășire, trebuie să se înțeleagă că ne referim doar la faptul că Hristos o pune acum în aplicare" etc. , paginile 354, 355.

Dacă sora White ar trăi acum și ar putea citi aceasta, în mod sigur s-ar ocupa de îndrăzneții scriitorilor în cuvinte foarte clare. Ea nu ar acorda nimănui, oricine ar fi acesta, dreptul să schimbe cele scrise de ea sau să le interpreteze astfel încât să strice înțelesul lor clar. Pretenția pe care "Întrebari asupra doctrinei" o ridică, cum că dânsa ar fi intenționat să spună altceva decât a spus, distruge efectiv autoritatea a tot ceea ce a scris. Dacă ar trebui să consultăm un interpret inspirat din Washington pentru a ști ce a vrut ea să spună, am putea mai bine să desființăm complet Mărturiile. Dumnezeu să ne păzească de așa ceva!

La începutul acestui secol, când soarta bisericii atârna în balanță, sora White a scris: "Satana a plănuțit să submineze credința noastră în istoria cauzei și lucrării lui

Dumnezeu. Sunt adânc îngrijorată scriind aceasta: Satana lucrează prin oameni aflați în poziții importante, pentru năruirea temelilor credinței noastre. Fraților, vom permite noi să se întâmple așa ceva? - Review and Herald, 19 noiembrie 1903. Răspunzând la întrebarea "vom permite noi să se întâmple așa ceva?", ea spune: "Mesajul meu este: Nu voi asista fără să protestez la această pervertire a adevărului... Am fost instruită să-mi avertizez poporul; pentru că mulți sunt în pericol să primească teoriile și sofismele care subminează stâlpii de temelie ai credinței" - Scrisori către medici și pastori, seria B, nr. 2, pagina 15.

"În ultimii patruzeci de ani fiecare fază a ereziei s-a năpustit asupra noastră, pentru a ne întuneca înțelegerea cu privire la învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, în special la cele privind slujirea lui Hristos în sanctuarul ceresc... Dar învățăturile fundamentale, care ne-au făcut să fim ceea ce suntem, trebuie păstrate, așa cum Dumnezeu le susține în întreg Cuvântul Său și în Mărturiile Spiritului Său. El ne cheamă să rămânem statornici, păstrând credința în principiile fundamentale a căror autoritate este indiscutabilă" – Ibid, pagina 59. "Vă mirați că, văzând începuturile unei lucrări care amenință să schimbe unii dintre stâlpii credinței noastre, am ceva de spus? Trebuie să ascult ordinul: "Înfruntă-Il!" – Ibid, pagina 58.

În afară de sugestia de a insera în unele din cărțile lui Ellen White note și explicații care să dea cititorului impresia că ea nu s-a opus noii lor interpretări, cei doi au mai făcut o propunere. "Este o problemă", au spus ei, "care va lua o mare amploare în viitorul apropiat și pe care dorim s-o prevenim prin pregătirea și includerea unor note în viitoarele ediții ale cărților lui Ellen White" - Proces verbal pagina 1483.

Îl las pe cititor să bănuiască de ce se grăbeau acei oameni să introducă note și explicații în cărțile lui Ellen White. Ar putea aceasta să constituie un "fapt împlinit", un lucru deja făcut și care ar putea fi dificil sau imposibil de schimbat? Este o problemă importantă, pentru că ne-ar da motive să credem că acest lucru s-a întâmplat și cu alte cărți și că există o mișcare hotărâtă de modificare a doctrinei și în alte aspecte ale ei. Acest lucru ar trebui cercetat în continuare, înainte de a fi prea târziu.

În procesul verbal din data de 2 mai se raportează: "Întâlnirea Consiliului Administratorilor din data de 1 mai s-a încheiat fără a se face ceva în problema discutată, despre oportunitatea inserării unor note de subsol sau explicații privind afirmațiile lui Ellen White despre lucrarea de ispășire a lui Hristos, care sugerau o lucrare continuă la timpul prezent în ceruri. Întrucât președintele consiliului nostru este plecat din Washington pentru următoarele patru luni, și implicațiile acestei probleme impun cea mai atentă grijă și sfatuire, s-a votat să amânăm pentru mai târziu consfătuirea asupra problemelor care au fost aduse în atenția noastră de frații "X" și "Y" privind afirmațiile lui Ellen White despre continuitatea lucrării de ispășire a lui Hristos." - Proces verbal pagina 1488.

Putem presupune că, patru luni mai târziu, când fratele Olson s-a întors, s-a votat împotriva propunerilor mai sus amintite. Aceasta se întâmpla la opt luni după prima lor întâlnire din ianuarie, când fusese expusă problema.

Când mi-a fost adusă la cunoștință această situație, am început să mă rog. Care era responsabilitatea mea în această problemă, dacă aveam vreuna? Nu am discutat cu nimeni. Am hotărât ca am în primul rând o responsabilitate față de oficialii bisericii, deci am scris conducerii din Washington. Am fost informat atunci că

nu aveam dreptul să dețin aceste informații. Erau considerate secrete și nu aveam dreptul să citesc documentele. După ce am trimis patru scrisori, mi s-a spus că ei nu doreau să discute mai departe această problemă. Problema fusese clasă. Când am întrebat dacă asta înseamnă că "ușa s-a închis", mi s-a replicat: "Consider problema la care vă referiți ca fiind închisă", ca și în articolul neadevărat și batjocoritor din Ministry "am discutat cu frații interesați și dorim să încheiem discuțiile asupra acestei probleme". Deci ușa se închisese.

Iată câteva din declarațiile oficiale: "Procese verbale sunt confidențiale și nu sunt destinate uzului public". Dacă s-a făcut ceva rău, este interzis să se discute doar pentru că unii vor să păstreze aceasta secret?

"Ați făcut aceasta pe baza unor zvonuri și pe baza proceselor verbale confidențiale pe care nu aveți dreptul să le citiți". Nimeni nu-mi vorbise despre aceasta sau să mă fi informat. Am citit procesul verbal și am acționat în consecință. Procesul verbal nu este zvon sau bârfă. Este un document oficial și este semnat. "... nu aveți dreptul să le citiți". Când am dovedi despre un fapt pe care îl consider distructiv pentru credință, să închid ochii asupra a ceea ce consider a fi eforturi premeditate de a înșela poporul prin inserarea de note, explicații și note-anexă în cărțile sorei White? Această atitudine ar fi aprobată oficial?

"Doresc să repet ceea ce am scris anterior, că oamenii au tot dreptul să meargă la comitete, inclusiv cel de la domeniul White, și să facă sugestii fără teama de a fi pedepsiți sau considerați eretici".

Se subliniază din nou: "Reafirm declarația mea anterioară, că eu cred că acești frați au procedat corect mergând la persoanele responsabile pentru a discuta orice sugestie." Aceasta arată clar că acțiunea celor doi frați este aprobată oficial, că ei n-au făcut niciun lucru pentru care ar putea fi admonestați, ci au făcut ceea ce aveau tot dreptul să facă. Nu cred că frațietatea noastră va primi cu bucurie acest nou mod de a privi lucrurile. "A sugera că Adventiști de Ziua a Șaptea, buni și credincioși, s-au apucat să distrugă stâlpii credinței noastre, este complet neadevărat... să falsifice Mărturiile, când așa ceva nu s-a făcut, nici nu s-a încercat vreodată."

Las în seama cititorului să hotărască cu ce scop au mers acei oameni la comitet: n-au intenționat ei să introducă adăugiri, note, note-anexă, explicații în "unele din cărțile lui Ellen White?" Deși consiliul a decis în cele din urmă să respingă propunerea lor, aceasta nu anulează vinovăția lor. Cât despre a considera acest fapt drept "o falsificare a Mărturiilor, când nu s-a făcut și nici nu s-a încercat așa ceva", procesele verbale vorbesc suficient de clar.

Episodul de la arhive ne aduce în atenție o situație gravă. Problema nu constă numai în faptul că doi oameni au intenționat să facă adăugiri la unele din cărțile sorei White. Mult mai grav este faptul că această acțiune este aprobată de conducerea noastră, care afirmă că acești oameni aveau tot dreptul să facă ceea ce au făcut. Această declarație deschide și altora calea să-i urmeze și, dacă problema este ținută în secret, pot rezulta cu ușurință mari abuzuri. Fără îndoială, dacă problema ar fi supusă imediat votului bisericii, nu s-ar permite nimănui să modifice, sau să încerce să modifice scrierile lui Ellen White.

Oamenii care au vizitat arhivele în data de 1 mai au declarat clar, conform relatării, că au descoperit că sora White afirmă hotărât că "lucrarea de ispășire a lui Hristos se desfășoară acum în sanctuarul din ceruri". Pe de altă parte, revista

Ministry din februarie 1957 susține exact contrariul. Se afirmă că "sacrificiul de pe cruce constituie ispășirea completă, desăvârșită și finală pentru păcatele oamenilor". "Întrebări despre doctrină" încearcă să împace aceste două păreri opuse afirmând că dacă "auzim pe un adventist spunând, sau citim în literatura adventistă, chiar și în scrierile Ellenei White, că Hristos face acum ispășire, trebuie să se înțeleagă că ne referim doar la faptul că Hristos o pune în aplicare" - paginile 354, 355. Este clar că, dacă ispășirea a fost finalizată la cruce, nu mai poate avea loc mai târziu o alta ispășire, tot finală. Când predicam, acum o sută de ani, că ziua ispășirii începe în 1844, greșeam deci. Aceasta se încheiase cu 1800 de ani în urmă. Sutele de cărți publicate, mai mult de un milion de exemplare din "Lecturi biblice" care au fost vândute, milioanele de broșuri distribuite, în care spuneam că "în ceruri este ziua judecării" erau doctrine false; învățăturile biblice pe care le-am dat copiilor și tinerilor, și pe care le-am prezentat drept adevăruri biblice, sunt basme. Uriah Smith, Loughborough, Andrews, Andross, Watson, Daniells, Branson, Johnson, Lacey, Spicer, Haskell, Gilbert și mulți alții se fac vinovați de propagarea unor doctrine false; și întreaga denominațiune, a cărei contribuție de căpătâi la credința creștină a fost doctrina sanctuarului și lucrarea lui Hristos, trebuie să mărturisească acum că a greșit, și că nu avem o solie pentru lume în aceste zile din urmă. Cu alte cuvinte, ne-am înșelat și i-am înșelat și pe ceilalți. Faptul că poate am fost cinstiți nu schimbă cu nimic faptul că am răspândit o solie falsă. Dați la o parte problema sanctuarului, judecata de cercetare, solia celor 2300 de zile, lucrarea lui Hristos în Sfânta Sfințelor, și ne vom pierde dreptul de a exista ca denominațiune, ca mesageri ai lui Dumnezeu pentru o lume pierdută. Dacă Spiritul Profetic ne-a condus greșit atâția ani, să-l dăm la o parte. Dar nu! Oprite-vă! Dumnezeu nu ne-a călăuzit greșit. Nu am predicat născociri viclene. Avem o solie care va rezista încercării și va înfrânge teoriile uzurpatoare care încearcă să se strecoare printre noi. În acest caz nu poporul este cel care a mers pe calea greșită, cu excepția celor care i-au urmat pe conducători. Este timpul pentru o schimbare hotărâtă. Sunt mai mult de patru ani de când apostazia a început să devină evidentă. În acest timp s-au făcut încercări deliberate de a slăbi credința în Spiritul Profetic, fiind clar pentru oricine că atâta timp cât poporul respectă darul care i-a fost dat, nu poate fi călăuzit greșit. Dar nu este timp de vorbit. Este timpul pentru acțiune. Este timpul să facem lumină în ungherele întunecoase. Nu trebuie să mai existe înțelegeri secrete, nici acorduri cu alte denominațiuni care urăsc Legea și Sabatul și care batjocoresc credința noastră sfântă. Să nu mai legăm prietenii cu dușmanii adevărului, să nu mai promitem că nu vom face prozelitism. Nu trebuie să-i tolerăm pe conducătorii care acceptă modificarea scrierilor care ne-au fost încredințate și îi stigmatizează ca extremiști pe cei care îndrăznesc să nu fie de acord cu ei. Nu trebuie să mai stăm liniștiți. La corturile tale, Israel!

Curaj, fraților! Dumnezeu este viu. Avem o lucrare de făcut. Să lucrăm toți împreună. Să nu uităm că tăria noastră stă în apropierea de Dumnezeu, în rugăciune. Fie ca toți să ne consacram Lui din nou.